



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1251

Μεγάλη Παρασκευὴ πρωΐ
21 Ἀπριλίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ γυναῖκες πλησίον τοῦ πάσχοντος Χριστοῦ

«Στραφεῖς δὲ πρὸς αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Ἐυγατέρες Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμέ, πλὴν ἐφ' ἑαυτὰς κλαίετε καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν» (Λουκ. 23,28)

ΕΟΡΤΑΖΟΥΜΕ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου μας. Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀναπαραστήσῃ τὸ θεῖο δράμα; «*Λόγος ἅπας ἠτῶται*» (Ἀκαθ. ὑμν. Λ). Τολμοῦμε ὁμως σὰν μικρὰ παιδιὰ νὰ ψελλίσουμε λίγα λόγια πρὸς δόξαν τοῦ Ἑσταυρωμένου.

Βρισκόμαστε στὸ τέλος τοῦ θείου δράματος, ποὺ κλείνει μὲ **μία ὑπογραφή** – τί εὐθύνη ἔχουν αὐτοὶ ποὺ διοικοῦν! Ὁ Πιλάτος, ὕστερα ἀπὸ ἐσωτερικὴ πάλη, ὑποκύπτει στὶς φωνὲς τοῦ ὄχλου «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21) καὶ ὑπογράφει τὴν καταδίκη. «*Ἦδη βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως*» (ἀπόστ. αἰν. ὄρθρ. Μ. Παρ.). Καὶ ἡ ἀπόφασι ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως. Ἄλλες ἐκτελέσεις συχνὰ καθυστεροῦν, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως δοθῇ χάρις· ἐδῶ **καμμία ἀναβολή**. Ἡ ἐκτέλεσις ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὴν ἴδια μέρα, γιὰ δύο λόγους. Ὁ ἕνας· τὴν ἄλλη μέρα ξημέρωνε Σάββατο, οἱ Ἰουδαῖοι θὰ ἐώρταζαν τὸ πάσχα, καὶ δὲν ἔπρεπε ἡ ἐορτὴ νὰ μολυνθῇ μὲ αἷμα – ὦ τῆς ὑποκρισίας! Ὁ δεῦτερος λόγος· ἐφοβοῦντο μήπως τελευταία στιγμὴ ὁ λαὸς ἀνανήψῃ, ἐξεγερθῇ καὶ σαρώσῃ ἄρχοντες καὶ θανατικὲς ἀποφάσεις.

Γι' αὐτὸ σπεύδουν. Καὶ νά, ἔξω ἀπὸ τὸ πραιτώριο **σχηματίζεται ἡ πομπή**. Σκληροὶ στρατιῶτες τῶν λεγεῶνων τῆς Ῥώμης, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἐκατόνταρχο, βγάζουν ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὴν κόκκινη χλαμύδα μὲ τὴν ὁποία τὸν περιέπαιξαν, τὸν ντύνουν μὲ τὰ φτωχικά του ρούχα καὶ τὸ χιτῶνα ποὺ εἶχε ὑφάνει ἡ Παναγία, καὶ γράφουν σὲ μιὰ πινακίδα μὲ γράμματα ἑλληνικὰ Ῥωμαϊκὰ καὶ ἑβραϊκὰ τὴν αἰτία τῆς ποινῆς· «*Αὐτὸς ἀνεκήρυξε τὸν ἑαυτό του βασιλέα*». Μαζί του εἶνε καὶ δύο λησταί. Ἄκμαῖοι αὐτοί· ὁ Χριστὸς κατάκοπος ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες.

Βαδίζει κουρασμένος, ἐξαντλημένος, καὶ τὸ

κυριώτερο μόνος. Ὅσοι ἀπὸ μᾶς ἔτυχε νὰ βρεθοῦμε ἐγκαταλελειμμένοι ἀπ' ὅλους, αὐτοὶ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί θὰ πῆ γενικὴ ἐγκατάλειψις. Ποῦ εἶνε οἱ ἄρρωστοι ποὺ θεραπεύθηκαν, οἱ χιλιάδες ποὺ χόρτασαν, τὸ πλῆθος ποὺ φώναζε «*Ὡσαννά*»; (Μάρκ. 11,9). Κανεὶς τώρα δίπλα του. **Ἐγκαταλελειμμένος** ἀπὸ ὅλους ὁ Χριστὸς, πλέει μέσα σ' ἓναν Ἀτλαντικὸ θλίψεως, διασχίζει μιὰ Σαχάρα μοναξιάς.

Ἄλλὰ νὰ μέσα στὴν ἔρημο **μία ὄασις**. Εἶνε κάποιες ἐκδηλώσεις ἀγάπης. Ἀπὸ ποιούς; Ἀπὸ ἄντρες; Οἱ ἄντρες ἐδῶ φάνηκαν δειλοί, ἰδιοτελεῖς, σκληροί. Ἄντρας τὸν πρόδωσε, ἄντρας τὸν συνέλαβαν, τὸν δίκασαν, τὸν καταδίκασαν, τὸν σταύρωσαν. Ἡ γυναίκα ἀπουσιάζει ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἀντιθέτως ὑπῆρξαν **γυναῖκες ποὺ ἔδειξαν συμπάθεια**· σημειῶνῶ 4 περιπτώσεις.

● Ἐνῶ ἔξω τὰ θηρία οὐρλιαζαν καὶ ἀπειλοῦσαν, ἡ **Κλαυδία Πρόκλα**, ἡ σύζυγος τοῦ Πιλάτου, μῆνυσε στὸν ἄντρα της ποὺ ἦταν στὸ βῆμα· «*Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν*» (Ματθ. 27,19). Πρῶτῃ ποὺ ἐκδήλωσε συμπάθεια στὸ Χριστὸ, ἦταν ἡ εἰδωλολάτρις Πρόκλα, τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας τώρα τιμᾷ ὡς ἁγία.

● Ἄλλη γυναίκα. Λένε οἱ παραδόσεις, ὅτι ἀνεβαίνοντας στὸ Γολγοθᾶ μὲ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ ὁ Χριστὸς ἴδρωσε. Τότε μιὰ γυναίκα, ἡ **Βερονίκη**, πλησίασε καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα μαντήλι. Ὁ Χριστὸς σκούπισε τὸν ἰδρώτα του καὶ πάνω σ' αὐτὸ ἀποτυπώθηκε τὸ ἱερό του πρόσωπο. Εἶνε τὸ ἅγιο μανδήλιο, ποὺ ζωγραφίζεται στὴν ἐκκλησία. Αὐτὸ ποὺ συνέβη στὴ γυναίκα αὐτὴ θὰ τὸ ζηλεύαμε κ' ἐμεῖς. Μπορεῖς ὁμως ἐσὺ νὰ κάνῃς κάτι ἀνώτερο. Ποιό; Πίστεψε στὸ Χριστὸ καὶ κάνε τὴν καρδιά σου ἀτελιέ. Ὅπως ὁ ζωγράφος ἐργάζεται στὸ ἀτελιέ του, κλείσου στὴν καρδιά σου καὶ ζωγρά-

φιζε μέσα σ' αὐτήν τὸ Χριστό. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔλεγε· «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20).

● Μία ἄλλη γυναίκα ὀνομάζεται Ἄνταία. Εἶνε βέβαια πλάσμα τῆς φαντασίας τοῦ Πολωνοῦ λογοτέχνου Ἐρρίκου Σιέγκεβιτς στὸ διήγημά του «Ἀκολουθήσωμεν Αὐτόν», ἀλλὰ παριστάνει μιὰ πραγματικότητα. Ἡ εὐγενὴς Ἄνταία παντρεύτηκε τὸν πατρίκιό Κίννα, ποῦ διωρίστηκε διοικητὴς τῆς Ἀλεξανδρείας. Τὸ ζεῦγος ἔπλεε σὲ πελάγη κοσμικῆς χαρᾶς. Ἄλλὰ ἡ Ἄνταία ἀρρώστησε ἀπὸ μελαγχολία καὶ ἔβλεπε ἐφιάλτες. Ὁ ἄντρας τῆς, ποῦ τὴν ἀγαποῦσε, καὶ ποῦ δὲν τὴν πῆγε· σὲ γιατροὺς, σὲ μάγους, σὲ ἐκδρομές, στίς πυραμίδες, παντοῦ. Πουθενὰ δὲν θεραπεύτηκε. Ἄς πᾶμε καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα, εἶπε ἡ Ἄνταία (διότι ὁ Πιλάτος ἦταν ἐξάδελφός τῆς). Ἐφθασαν τὴν ἡμέρα ποῦ ἐσταυρώνετο ὁ Χριστός. Μόνη τῆς ζήτησε νὰ δῆ τὸν κατάδικο. Μὲ φορεῖο τὴν πῆγαν σ' ἓνα μέρος, ἀπὸ ὅπου θὰ περνοῦσε ἡ πομπή. Ἡ Ἄνταία κοιτάζει· βλέπει τὸ Χριστό. Μία ματιὰ, ποῦ ἐρρίξε πάνω του, καὶ μία ματιὰ, ποῦ ἐρρίξε ὁ Χριστός ἐπάνω τῆς, τὴν συγκλόνησε· θεραπεύθηκε ἀμέσως. Ὁ δύσπιστος Κίννας πιστεύει. Γεμάτη εὐγνωμοσύνη λέει στὸν σύζυγό τῆς· «Ἄς Τὸν ἀκολουθήσουμε». Διαβάστε τὸ βιβλιαράκι αὐτό.

● Γυναῖκες λοιπὸν ἐκδήλωσαν συμπάθεια στὸν πάσχοντα Χριστό· πρώτη ἡ Πρόκλα, δευτέρη ἡ Βερονίκη, τρίτη ἡ Ἄνταία. Καὶ τώρα ἀφήνουμε τὶς παραδόσεις καὶ γυρίζουμε στὴν πραγματικότητα. Νά κι ἄλλες, **γυναῖκες τοῦ λαοῦ**. Παρακολουθοῦν τὴν πομπή. Ὅσο δὲν κλάψανε τὸν πατέρα ἢ τὸν ἄντρα ἢ τὸ παιδί τους, κλαῖνε τώρα τὸ Χριστό. Κλαῖνε μὲ λυγμούς. Τὶς εἶδε ὁ Κύριος, στρέφεται καὶ τοὺς λέει· «*Θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμέ*» (Λουκ. 23,28).

Ἄλλὰ **γιατί τὸ λέει αὐτό**; Ἀπαγορεύεται τὸ κλάμα; Ὁ ἴδιος δὲν ἔκλαψε, καὶ μάλιστα γιὰ τὸ Λάζαρο; Τὸ «*κλαίειν μετὰ κλαιόντων*» δὲν εἶνε ἐντολὴ τῆς ἀγίας Γραφῆς (Ῥωμ. 12,15);

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶχαν ἀτελῆ γνῶσι γιὰ τὸ Χριστό. Δὲν εἶχαν συλλάβει τὸ μυστήριο τῆς θυσίας του, ὅτι ὄχι ἀκουσίως ἀλλ' ἐκουσίως βαδίζει πρὸς τὸ Γολγοθᾶ, ὅτι ὁ σταυρὸς θὰ εἶνε ἡ δόξα του καὶ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. **Τὸν θεωροῦσαν ὡς ἀπλὸ ἄνθρωπο** καὶ ἔλεγαν· Ποῦ τὸν πᾶνε τὸν καημένο! καλὸς ἦταν· γιατί τὸν καταδίκασαν;... Γι' αὐτὸ τοὺς λέει·

Μὴν κλαῖτε γιὰ μένα· κλάψτε γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ τὰ παιδιά σας. **Φυλάξτε τὰ δάκρυα γιὰ τὴ γενεά σας**. Γιατί ἔρχεται ὥρα, ποῦ οἱ

ἄνθρωποι θὰ πᾶνε στὰ βουνὰ καὶ θὰ λένε· Ἄνοιξτε, σπηλιές, νὰ μᾶς κρύψετε. Τὸ χλωρὸ κλαδί δύσκολα καίγεται. Ἐγὼ ἤμουν τὸ χλωρὸ κλαδί γεμάτο ἄνθη. Κι ἂν τὸ χλωρὸ βλέπετε νὰ τὸ καῖνε, καταλαβαίνετε τί ἔχει νὰ πάθῃ τὸ ξερό, ποῦ εἶστε σεῖς (βλ. ἔ.ἀ. 23,29-31).

Προφητεία ἦταν τὰ λόγια αὐτά· κ' ὕστερα ἀπὸ τριανταπέντε χρόνια ἦρθε ἡ **ἐκπλήρωσις**. Λεγεῶνες τῆς Ῥώμης πολιόρκησαν τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐπεσε ἀρρώστια, δίψα, πείνα. Τέτοια πείνα, ποῦ μιὰ μάνα ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ ψῆσῃ τὸ παιδί τῆς καὶ νὰ τὸ φάῃ! Μετὰ μπῆκαν μέσα, ἔβαλαν φωτιά, γκρέμισαν τὰ πάντα, δὲν ἄφησαν τίποτα ὄρθιο. Καὶ τὸ χειρότερο, ἄρχισαν νὰ σταυρώνουν· νὰ σταυρώνουν, μέχρι ποῦ τελείωσαν τὰ ξύλα. Οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι τὸ ζήτησαν· «*Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*» (Μαθ. 27,25).

* * *

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, ποῦ εἶπε ὁ Χριστός στὶς γυναῖκες, τὸ λέει καὶ σ' ἐμᾶς· «Κλάψε τὸν ἑαυτό σας καὶ τὰ παιδιά σας». **Ἐμεῖς κλαῖμε;**

Κλαίει ὁ κόσμος πολὺ. «*Κοιλὰς κλαυθμῶνος*» ὠνομάστηκε τούτη ἡ ζωὴ (Ψαλμ. 83,7· πρβλ. Κριτ. 2,4-5). Ἡ χήρα κλαίει τὸν ἄντρα τῆς, τὰ ὄρφανὰ τὸν πατέρα τους, ὁ ἄρρωστος γιὰ τὴν ἀποτυχία του, ὁ νέος ἢ ἡ νέα γιὰ τὴν ἀπάτη τοῦ ἔρωτός τους...· λίμνη ἀποτελοῦν τὰ δάκρυα. **Μάταια δάκρυα** ὁμως. Γιὰ ὅλα κλαῖμε, μόνο **γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας δὲν κλαῖμε**. Σπάνιο εἶνε νὰ κλάψῃ κανεὶς γιὰ τὶς ἁμαρτίες του. Περνοῦν τὰ χρόνια, πλησιάζει ὁ θάνατος, καὶ οἱ περισσότεροι δὲν ἔχουν χύσει οὔτε ἓνα δάκρυ μετανοίας.

Κ' **ἐρχονται ἡμέρες συμφορᾶς!** Ποιό θὰ 'νε τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μας; Ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, θὰ ῥθῃ ὥρα ποῦ θὰ ποῦμε· Ἄνοιξτε, βουνά, καὶ κρύψτε μας. Καὶ μήπως ἤδη τὰ κράτη δὲν ἔχουν ἀνοίξει τεράστια κρησφύγετα σὲ βουνά; Γιὰ τὶς ἀνομίες μας θὰ ἐρημώσουν οἱ πολιτείες μέσα σὲ μιὰ ὥρα. «*Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία...*» (Σ. Σολ. 5,23). «*Ἐρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ*» (Ἐφ. 5,6· Κολ. 3,6). Ὀργὴ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὴ ποῦ βρῆκε τοὺς Ἰουδαίους. Αὐτοὶ σταύρωσαν τὸ Χριστό μιὰ φορά, ἐμεῖς τὸν σταυρώνουμε κάθε μέρα, κ' ἐν τούτοις μένουμε ἀμετανόητοι. Τί ὑπολείπεται;

Μὴν κλαῖτε πιά γιὰ τὰ μάταια. Ἀρκετὰ κλάψατε γιὰ γυναῖκες, γιὰ παιδιά, γιὰ ἄλλα πράγματα. Κλάψτε κάποτε **γιὰ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ!** Τρέξτε, προλάβετε, πέστε κ' ἐσεῖς **μὲ δάκρυ μετανοίας** τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42) ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος